

en ze keek weer naar 't smalle figuurtje, dat vroolijk pratend naast Piet liep met het gouden haar en 't rossig zwarte, nauwe jurkje... Marieke... 't was een gewichtig ding in dien kring van oudjes. Langzamerhand, draaide alles om haar heen en als een klein, grappig prinsesje verdeelde ze haar gunsten heel eerlijk. Alles van Marieke was een ding van belang, haar schoolgaan, haar vorderingen, haar kleeren en ze bespraken het lang en breed als punten van groot gewicht. Ze keken niet kribbig op als haar vroolijk stemmetje een dutje verstoorde, Bet kromp niet in elkaar als ze een deur zoo wijd liet open staan, dat 't heelemaal om haar beenen woei, ze hielden die kleine ruzietjes van vroeger in om 't kind, ze vroegen naar haar schoolkornuitjes en spraken later over de grootouders van die kinders.

Eens, op een Zondagachtermiddag zocht Jan Velders zijn nichtje op en zij had hem gevraagd, waarom ze nu niet eens bij tante en nichtje Marie mocht komen, „ik zie 't nichtje nooit, omdat ze al van school is,” sprak ze klagend.

Jan kon de oogen niet van haar afhouden: „Ja liefje, dat gaat nu niet anders, dat is nu eenmaal zoo,” en hij streek met zijn vleezige, dikke vingers door de zijachtige krullen.

Ze liep haastig weg naar den winkel en Jan bleef bij Matje: „Zoo'n lief kind, 't spijt me genoeg, dat ik haar niet bij me kan hebben, maar de vrouw, afijn, je begrijpt me wel, hier een kleinigheid voor wat speelgoed, dus dat blijft dan afgesproken, als haar schooltijd om is, leer jij haar naaien!” Matje knikte. „Best, Velders en dan, wat dan?”

„Ja dan, och, dominee zal wel raden, een lief kind, allemachtig lief!” Toen stond hij op en keek in de lange gang of er nog iets te zien was van 't kleine ding, maar hij zag haar niet en keerde terug naar zijn Berkenhoeve, die nog wel een groot half uur van 't dorp lag.

Sedert dien tijd wierp de Berkenhoeve met zijn bewoners een schaduw op Mariekes leven.

„Ik weet wel, waarom ik niet op de hoeve mag komen, als ik maar zoeter was, niet zoo babbelde op school, niet zoo gauw lachte, niet zoo ongehoorzaam was,” snikte ze hartstochtelijk zoodat haar kleine schoudertjes voortdurend schokten en Gijsje de verwarde krullen uit het betraande gezichtje streek en jokte: „Jij bent zoet zat, maar tante heeft 't zoo druk.”

„Neen, neen, riep ze onstuimig, ik ben wel ondeugend en oom en tante zijn rijk en rijke menschen willen niks weten van kinderen uit woonwagens, ze sturen honden op ze af en als ze ze wat geven, houden ze hun goed hoog op, omdat ze vies van ons zijn en boeren zijn nog het ergst... zei vader!”

In de kerk boog Marieke met kloppend hart en een kleur als vuur zich naar voren om het lang opgeschoten meisje van de Berkenhoeve te zien of dien jongen met zijn zacht, blond gezicht, haar eigen neef en nicht. Als ze met andere kinderen op de heide speelde, dan lag daar de Berkenhoeve met de rood, wit en groen geschilderde luiken als iets geheimzinnigs, iets dreigends.

Ze was bang voor dien vriendelijken, dikken oom, bang voor de tante, die